

Predica de la Krefeld

Duminică, 05 august 1984, ora 10³⁰

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din **Evr. 12:25-29, 13:9-15;20-21...** ”.

Îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru privilegiul de a putea fi din nou în acest loc pentru a asculta Cuvântul Său și a ne lăsa binecuvântați din nou. De fiecare dată când venim la serviciul divin venim cu o dorință profundă în inimile noastre ca să-L trăim din nou pe Dumnezeu, să primim ceea ce El a făgăduit. Noi nu dorim doar să fi stat sub răsunetul Cuvântului, ci dorim să fim pregătiți pentru a-L întâmpina în ziua când El va reveni.

Dacă te gândești la acest lucru: cum se vor simți aceia care vor rămâne în urmă, care au alergat, care L-au urmat pe Domnul mulți ani și apoi n-au ajuns ținta? Așa ceva nici nu-ți poți închipui și totuși așa va fi. Sfânta Scriptură spune: „*cele ce erau gata au intrat cu el în odaia de nuntă și s-a încuiat ușa*”(Mat. 25:10b). Ce aparține de această pregătire? Când suntem noi pregătiți pentru a-L întâlni pe Domnul? Acestea sunt întrebări care trebuie să ne miște pe noi toți.

Știm că există foarte mulți oameni care cântă, visează și predică despre răpire, aleargă pe căile lor proprii, propagă învățăturile lor proprii și nici măcar n-au cunoștința corectă despre Dumnezeu, ce să mai vorbim ca în ochii lui Dumnezeu să fie pregătiți. Dar toate acestea nu ne privesc pe noi, ci îi privesc pe alții.

Întrebarea este: cum stăm noi astăzi înaintea lui Dumnezeu? Ne putem întâlni cu El? În propovăduire am auzit foarte clar că sunt necesare trei trăiri: o neprihănire adevărată, printr-o credință biblică lucrată de Duhul Sfânt, în Isus Hristos, Domnul nostru. Nu o credință pentru că alții cred, ci o credință personală, o experiență personală, o trăire cu Dumnezeu, la care ne putem uita în urmă și putem spune: atunci, acolo Dumnezeu S-a întâlnit cu mine; atunci, acolo eu am avut

întâlnirea mea cu Dumnezeu, trăirea care mi-a influențat și schimbat viața. Iar aceasta este doar neprihănirea.

A doua trăire pe care o avem descrisă foarte clar este sfințirea. Sfânta Scriptură vorbește despre această trăire mai mult decât de prima sau de a treia trăire. Despre sfințire se spune că fără aceasta nimeni nu-L va vedea pe Domnul. Nu există nicio excepție. Fără sfințire nimeni nu-L va vedea pe Domnul. Acesta este un Cuvânt serios. Cine știe ce înseamnă sfințirea? Ce este aceasta în ochii lui Dumnezeu? Nu ceea ce credem noi că este, ci ceea ce cere Dumnezeu de la mine și de la tine. Ioan 17:17: „*Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul*”. Noi să avem o astfel de teamă de Dumnezeu și de Cuvântul Său, de tot ce este scris în Cuvânt.

Există destui oameni care scot doar stafidele din prăjitură și lasă prăjitura pe masă.

Noi trebuie să luăm în serios fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu și să ne lăsăm străpuși de acest Adevăr divin. De acest lucru aparține și ceea ce este scris în Iacov 5: „*Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați: iată că Judecătorul este chiar la ușă*”. Și acest lucru aparține de sfințire. Nu vă plângeți, nu suspinați unii împotriva altora, fraților, căci Domnul este aproape.

Noi avem impresia că ne aflăm în adevărurile descoperite și suntem sfințiți în ele, dar aceasta nu este suficient. Ci noi trebuie să luăm întreaga mărturie a sfinteii Scripturi, fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu, și faptul că noi trebuie să ne ținem limba în frâu. Dacă nu este așa atunci ne înșelăm singuri și serviciul nostru divin este în zadar. Există un număr mare de versete biblice în Cuvântul lui Dumnezeu în care trebuie să fim sfințiți. În fiecare punct pe care îl cere Dumnezeu de la noi trebuie să fim îndreptățiți și sfințiți înaintea Domnului. Omul vechi nu o va putea face. Ci dimpotrivă, noi vom zice: „Cum se va întâmpla?”. Dar apoi privim în sus la Domnul și spunem: „Credinciosule Dumnezeu, Tu Te-ai îndurat de noi, ne-ai dăruit viață nouă, ai iertat vina noastră. Noi suntem ai Tăi. Suntem la dispoziția Ta, fă cu noi ceea ce-Ți place”. Avem noi cel puțin această dorință profundă: să-I fim plăcuți Domnului și să urmăm toate cerințele Lui?

Aici toți am auzit și citit: „*Fiindcă am primit, dar, o împărăție, care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică („cu teamă” – lb. germ.); fiindcă Dumnezeuul nostru este «un foc mistuitor»*”(Evr. 12:28-29).

Condiția este să fim mulțumitori. Noi să-I slujim lui Dumnezeu cu o inimă sinceră. Dacă mereu avem ceva de obiectat în viața noastră sau a altora, atunci nu propășim. Noi trebuie să devenim mulțumitori. Așa este scris în Evr. 12:28: „De aceea, fiindcă am primit o împărăție care nu se poate clătina să fim mulțumitori, căci astfel Îi slujim lui Dumnezeu așa cum Îi este plăcut Lui” – lb. germ.)”. Mulțumirea este opusul cârtirii și a obiecțiilor.

Dacă privim la istoria poporului Israel și o avem în fața ochilor noștri, așa cum ne este descrisă în 1Cor. 10 și alte locuri, atunci trebuie să spunem că ei toți au mâncat mană, au văzut stâlpul de foc și de nor, au văzut slava Domnului, au băut din stânca duhovnicească, dar ei au cârtit și au fost nemulțumitori. Unul l-a infectat pe celălalt, până când Dumnezeu a trebuit să spună: „*Moise, poporul acesta este un popor încăpățânat; mânia Mea are să se aprindă împotriva lor: și-i voi mistui; dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare*”(Ex. 32).

Moise a intrat în spărtură, s-a pus între Dumnezeu și popor și a spus: „*Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta pe care ai scris-o*”(Ex. 32:32). Aici vedem Duhul lui Hristos, vedem atitudinea lui Isus în acest bărbat al lui Dumnezeu. La vorbirea lui Dumnezeu, Moise ar fi putut spune: „O, ce idee minunată! Acum voi scăpa de toate problemele și va fi un început nou fără toate aceste lucruri vechi”. Nu, nu!

Noi vedem propriul nostru eșec și propriile noastre lipsuri. Prin urmare nu ne oprim la eșecurile și lipsurile altora pentru că noi nu mai cunoaștem pe nimeni după firea lui pământească, ci după duh. De aceea privim la Domnul care ne-a făgăduit că ne va da o împărăție care nu se va clătina. Iar Împărăția lui Dumnezeu începe în noi, căci este înlăuntrul nostru. Numai dacă Împărăția lui Dumnezeu este în noi vom fi și noi în Împărăția lui Dumnezeu. Acesta este un adevăr pe care nu trebuie să-l neglijăm sau să trecem pe lângă el fără să-l auzim. Aici este

scris: „Fiindcă am primit, dar, o împărăție, care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori fiindcă astfel Îi slujim lui Dumnezeu cum Îi este plăcut Lui”.

Așadar dacă noi vrem să-I slujim lui Dumnezeu în felul acesta, așa cum Îi este plăcut Lui, atunci să n-o facem cântind și nici obiectând mereu. Ci cu inimi mulțumitoare pentru ceea ce a făcut Dumnezeu în viața noastră. Înțelegem noi acest lucru? Noi vrem să-I fim plăcuți lui Dumnezeu și să-I slujim. Aici este cheia pentru aceasta: să fim mulțumitori, să-I fim mulțumitori că El ne-a dăruit har și ne-a luat în Împărăția Lui și putem fi proprietatea Lui. Mai sunt și alte versete biblice pe care dorim să le cercetăm. Dar cu adevărat este vorba să primim aceste trei trăiri: neprihănirea, sfințirea și botezul cu Duhul Sfânt.

Dacă toți doresc să aibă parte de aceasta atunci eu trebuie să spun că noi trebuie să ne rugăm până când fiecare a experimentat aceste trăiri cu Dumnezeu. Cel mai rău lucru care ni s-ar putea întâmpla ar fi: să fi stat sub răsunetul Cuvântului lui Dumnezeu, purtând nădejdea că vei fi la Domnul și apoi să fi constatat că vei fi rămas în urmă. Eu nu vreau să iau asupra mea această răspundere. Căci în legătură cu propovăduirea, aceasta nu este o profesie, ci este o chemare. Iar Pavel scrie că noi vom da socoteală de sufletele încredințate nouă. O, cu câtă seriozitate trebuie să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu și să-l luăm la inimă, pentru ca în adâncul adâncului nostru să fim cutremurați și să tremurăm, zicând: „Doamne, unde și cum stau eu spiritual înaintea Feței Tale?”.

Cum am spus deja, noi nu vom fi ajutați dacă judecăm/evaluăm eșecurile altora, indiferent dacă este vorba de indivizi, mișcări spirituale sau denominații. Noi avem nevoie de o evaluare reală duhovnicească a stării noastre personale duhovnicești înaintea Domnului. Dacă stăm pe picioarele credinței și suntem mulțumitori pentru ceea ce ne-a dat deja Dumnezeu, atunci El ne va arăta și indica în continuare calea mântuirii. Pentru că așa este scris: „*Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește, și celui ce veghează asupra căii lui, acelaia îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu*”(Ps. 50:23). Acest lucru vrem să-l vedem, să vedem mântuirea deplină, Evanghelia

deplină, restituirea deplină a tuturor lucrurilor care au fost pierdute. În tot ceea ce facem trebuie să intre putere și viață divină. Pentru că timpul în care trăim este foarte serios. Iar noi nu suntem dintre aceia care hotărăsc vremuri și soroace în legătură cu revenirea Domnului, dar nu suntem nici dintre aceia care spun: „Domnul meu întârzie”. Noi dorim să rămânem treji, clari și echilibrați, așteptând revenirea Domnului nostru. Noi vrem să-L așteptăm ca o Mireasă împodobită, gata pregătită. Nu ca niște oameni care vor sta în fața unei uși încuiate. Toate cele zece fecioare și-au luat candelile și au pornit la drum ca să-L întâmpine pe Mire. Dragilor, mulți fac aceasta astăzi. Și totuși, chiar și la aceia care au auzit ultimul mesaj, există abateri spre dreapta și spre stânga, gâlceavă și diferite lucruri, iar unitatea este nimicită. Trupul este rupt pentru că fiecare are un egoism propriu și cumva vrea să introducă programul său propriu în programul lui Dumnezeu. Toate acestea trebuie să se oprească odată. Noi trebuie să ne regăsim în Fața lui Dumnezeu așa cum s-a spus atunci în casa lui Corneliu în Fapte 10:33: *„Acum, dar, toți suntem aici înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui”*. Nu ceea ce au oamenii de spus, nu ceea ce gândesc ei sau părerea lor. Ci adevărata vorbire a lui Dumnezeu. Și în acest Adevăr descoperit al Cuvântului vrem să fim sfințiți și umpluți cu Duhul Sfânt, ca frații și surorile noastre la început.

Dacă la sfârșit noi așteptăm să se întâmple aceleași lucruri cum s-au întâmplat la început, atunci trebuie să ne fie dăruită aceeași putere a lui Dumnezeu, același Duh Sfânt, aceeași înzestrare cu putere. Înțelegeți cu toții aceasta? Dacă am putea-o face cu propria noastră putere atunci nici n-am vorbi de aceste lucruri. Dar așa cum frații noștri de la început n-au putut-o face tot așa nici noi n-o putem face. Ci așa cum a spus Domnul nostru: *„Așteptați în Ierusalim până veți fi înzestrați cu puterea de sus”*. Adunarea pe care o conduce Domnul în ultimele zile, formând un singur trup, un organism viu, această adunare trebuie umplută cu viață divină, cu putere divină. Apoi se împlinește că nu voi sunteți aceia, ci Hristos în noi, care Se descoperă personal, care nu doar vorbește, ci și poate lucra, și poate și descoperi puterea Lui salvatoare, vindecătoare, eliberatoare, Își poate descoperi puterea Evangheliei pe deplin.

În Is. 58:1-2 este scris: „*Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei! În toate zilele Mă întreabă, și vor să afle căile Mele, ca un neam care ar fi înfăptuit neprihănirea* („ca un neam care ar fi înfăptuit dreptatea” – lb. germ.) *și n-ar fi părăsit Legea Dumnezeului său. Îmi cer hotărâri drepte, doresc să se apropie de Dumnezeu* („și așteaptă nerăbdători apropierea lui Dumnezeu” – lb. germ.)”.

Să ne oprim aici câteva clipe. Aici Domnul vorbește unui popor care tot înșiră legile Lui, are în gură legământul Său și vorbește ca și cum nu s-ar fi abătut, n-ar fi greșit nimic și totul ar fi în ordine. Ei Îl întreabă pe Dumnezeu de căile Lui ca și cum ei ar fi înfăptuit dreptatea. Așa cum este scris: „Fă de cunoscut poporului Meu fărădelegile lor, casei lui Iacov păcatele ei! Totuși în toate zilele Mă întreabă și vor să afle căile Mele, ca un neam care ar fi înfăptuit dreptatea și n-ar fi părăsit Legea Dumnezeului său”.

Noi am fi de părerea că dacă cineva vine zilnic înaintea lui Dumnezeu și spune: „Doamne, care este calea Ta, care este voia Ta?” ar fi în ordine. Dar se poate întâmpla că Dumnezeu descoperă ce zace în interiorul nostru. Noi întrebăm: „Care este voia Ta?” și de fapt credem că și așa o știm. Noi Îl întrebăm: „Doamne, care este calea pe care trebuie să merg?” dar noi suntem siguri că mergem pe calea cea dreaptă. Așa că întrebările noastre și întoarcerea noastră spre Dumnezeu rostite cu buzele noastre vin dintr-o inimă împărțită; și nu este așa cum vrea Dumnezeu s-o aibă.

Chiar noi care Îl urmăm pe Domnul de mult timp, mereu și mereu, trebuie să ne întrebăm cu o inimă sinceră: Dumnezeule, mă aflu eu pe calea pe care Tu dorești să mergi cu mine? Suntem noi ca popor al Tău deja acolo unde vrei Tu să fim? Dacă noi am fi de părerea că deja am trăit și primit toate lucrurile și doar ne strângem de formă împreună ca să predicăm și să cântăm, atunci ce ar putea gândi și face Dumnezeu cu noi? Nu! Noi vrem să recunoaștem că unele lucruri ne mai lipsesc și nu este așa cum vrea Dumnezeu să le aibă.

Începe să fii mulțumitor pentru ceea ce a făcut Dumnezeu. Dar nu ne oprim aici. Ci calea Domnului trebuie să ne fie luminată tot mai clar, să înțelegem tot mai bine voia Lui și legătura noastră cu

Dumnezeul nostru trebuie să devină tot mai profundă. Câteodată viața noastră duhovnicească este atât de plată, lipsită de adâncimi duhovnicești, fără viață divină adevărată și în urma noastră nu rămâne nicio urmă a binecuvântărilor divine. Atunci la ce ne folosește mărturisirea noastră dacă Dumnezeu nu Se poate mărturisi? Aici este eșecul nostru, dar în același timp dorința noastră profundă înaintea Domnului este ca El să ne conducă în așa fel ca El să Se poată proslăvi pe pământ și anume să intre în dreptul Său cu tine și cu mine. Ca să ne putem ruga cu o inimă sinceră: Doamne, Te rog descoperă că Tu ești Dumnezeu și noi suntem poporul Tău. Să n-o mărturisim doar cu gura, ci să fie descoperit că Domnul este Dumnezeu nostru și că noi suntem poporul pășunii Sale, turma mâinii Sale pe care El o poate binecuvânta, hrăni, conduce și folosi.

De la acest verset biblic am putea merge mai departe. Nerăbdători noi așteptăm ca Dumnezeu să Se apropie. În loc ca noi să recunoaștem că suntem săraci duhovnicește și avem lipsuri ne mai apucă și nerăbdarea și aici este întreaga problemă din aceste zile. De ce fixează oamenii mereu vremi și soroace, mereu și mereu în legătură cu revenirea Domnului? De ce vor ei să grăbească ceva? De ce? Ei devin nerăbdători și nu pot aștepta ceasul lui Dumnezeu.

Ce a spus Mântuitorul când a venit Maria la El și I-a spus: „*Nu mai au vin*”? El i-a spus: „*Femeie, ce am a face Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul*”(Ioan 2:3-4).

Domnul are un program hotărât pe care nimeni nu-l poate schimba și noi dorim să fim introduși în acest program. Dar aceasta nu se întâmplă când hotărâm noi și stabilim unele lucruri. Ci prin faptul că noi suntem întăriți prin harul și în Cuvântul lui Dumnezeu – de aceasta depinde totul. Împărăția lui Dumnezeu este o Împărăție care nu se poate clătina. Toate cuvintele și făgăduințele Lui sunt «Da» și «Amin».

În generația noastră oamenii au devenit nerăbdători. Nu voi uita niciodată, când anul 1977 se încheiase și frații mi-au spus: „Domnul a venit”. Voi știți, eu și așa nu cred aceasta, fiindcă eu pot crede numai ceea ce este scris în Biblie: „*Același Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer*”(Fapte 1:11). Pentru mine nu există o altă evanghelie, ci doar o

singură Evanghelie, Evanghelia lui Dumnezeu, Evanghelia lui Isus Hristos. Și orice om corect în duhul său va rămâne în adevărata Evanghelie; acela nu se va abate în stânga și-n dreapta și nici nu va ajunge sub inspirația altor duhuri. Aceasta se poate întâmpla mai repede decât pot crede unii.

Vă spun adevărul. Acest Cuvânt al lui Dumnezeu a ieșit din Duhul lui Dumnezeu. Și cine iese de sub influența acestui Cuvânt acela stă automat sub influența altor duhuri. Doar Duhul lui Dumnezeu ne ține în Cuvântul adevărului. Și atunci adevărul ne eliberează pentru că Duhul ne călăuzește în tot adevărul. Să nu devenim nerăbdători. Ci așa cum scrie Iacov: *„Fiți, dar, îndelung răbdători, fraților, până la revenirea Domnului”* (Iac. 5:7).

Noi avem nevoie de această răbdare statornică. Dar aceasta nu înseamnă să dormim mai departe, să ne întoarcem de pe o parte pe cealaltă. Ci să veghem și să spunem: „Doamne, cât de departe ai putut merge Tu cu noi? Ce vrei să faci acum cu adunarea Ta?”. Noi trebuie să intrăm în această cadență duhovnicească, că devenim o inimă și un suflet. Tot ce are unul împotriva celuilalt trebuie să înceteze. Trebuie să ajungem la o unitate în Dumnezeu, și ca o unitate să stăm unul pentru celălalt pentru ca Duhul lui Dumnezeu să ne poată umple și să ne poată folosi. În această unitate divină duhovnicească va fi tăria noastră în Dumnezeu. Ce credeți voi? Dacă în ochii lui Dumnezeu noi suntem așa de uniți, atunci nu doar pentru că noi zicem că este o unitate. Ci o unitate divină, o armonie divină, o învățătură divină, o introducere în toate tainele Cuvântului sfintei Scripturi. Apoi să fim o inimă și un suflet, ajungând astfel la unitatea credinței și cunoștinței Fiului lui Dumnezeu.

Ce credeți că se va întâmpla când în unitatea și voia lui Dumnezeu ne vom ruga, ridicându-ne glasurile noastre? Atunci locul se va cutremura și puterea lui Dumnezeu va trebui să fie descoperită în mijlocul poporului lui Dumnezeu fiindcă așa a fost întotdeauna și așa S-a dovedit Dumnezeu. Nu este niciun om care citește sfânta Scriptură și observă ce a făcut Dumnezeu în adunarea de la început în care să nu să se ridice dorința și din strigătul sufletului să izbucnească: „O, Dumnezeule, fă curând aceleași lucruri ca atunci!”.

Așadar, pe de o parte, să fim mulțumitori pentru ceea ce a făcut Dumnezeu. Iar apoi intrarea în odihna lui Dumnezeu. Nu într-un somn duhovnicesc, ci în odihna lui Dumnezeu. Prin faptul că noi ne odihnim de toate lucrările noastre proprii și intrăm în lucrarea lui Dumnezeu care s-a împlinit în Isus Hristos, Domnul nostru. Apoi recunoaștem că noi personal suntem lucrarea lui Dumnezeu, creați pentru a-L slăvi și cinsti pe El.

Mergem mai departe. Aici este vorba despre post: „*La ce ne folosește să postim*» – zic ei – *«dacă Tu nu vezi? La ce să ne chinuim sufletul, dacă Tu nu ții seama de lucrul acesta?»*” (Is. 58:3).

Desigur, se fac unele lucruri, iar noi suntem de părerea că atunci când facem aceasta Dumnezeu ne acordă o atenție deplină. Dar se pare că Dumnezeu n-a făcut și nu face acest lucru. Iar aici se întreabă: „La ce ne folosește să facem una sau alta dacă Tu nu vezi?”.

Mai departe Dumnezeu dă răspunsul: „*Pentru că, zice Domnul, în ziua postului vostru vă lăsați în voia pornirilor voastre și asuprați pe simbriașii voștri* („umblați după treburile voastre și asuprați pe lucrătorii/angajații voștri” – lb. germ.). *Iată, postiți ca să vă ciorovăiți și să vă certați, ca să bateți răutăcios cu pumnul; nu postiți cum cere ziua aceea, ca să vi se audă strigătul sus*” (Is. 58:3b-4).

Chiar și un post și o rugăciune trebuie să fie corecte înaintea lui Dumnezeu. Dacă cineva postește doar pentru dreptate proprie, doar ca să poată lovi din nou cu pumnul răutății, atunci este mai bine ca respectivul să economisească un astfel de post.

Iubiților, de ce sunt scrise toate aceste cuvinte? Dumnezeu vrea să facă din noi niște oameni care atunci când postesc ei s-o facă în mod corect, iar atunci când se roagă să se roage într-un mod corect, când predică ei s-o facă într-un mod corect, pentru ca totul să fie adus în conformitate cu Dumnezeu și Cuvântul Său sfânt. Acesta este scopul final al propovăduirii: ca noi să fim aduși în conformitate deplină cu Dumnezeu. De-abia mai putem aștepta până va bate ceasul ca Domnul să Se poată descoperi.

Ieri, după amiază, cu acest grup de aproximativ 20 de tineri, am observat din nou că există o foamete, dar oamenii n-au nicio orientare.

Sunt puse împreună lucruri care nu aparțin împreună, iar ceea ce aparține împreună este rupt. Până astăzi Domnul ne-a ajutat. Prin har, El S-a uitat la noi, ne-a dăruit o privire generală și o intrare în întregul Său plan de mântuire desăvârșit, cum n-a mai fost vreodată. Dar toate acestea au și vor avea un scop, ca în final Domnul să ne aducă acolo unde vrea să ne aibă, în conformitate deplină cu El și Cuvântul Său.

Nimeni nu va mai face ceva ca să fie văzut sau auzit. Fiecare se va tăgădui și va spune: „Doamne, eu nici nu sunt vrednic ca să Te uiți la mine”. Ați spus voi vreodată așa ceva? Eu am spus-o foarte des. Dacă ați ști tot ce I-am spus Domnului atunci nu știu dacă ați putea înțelege. Cine se poate uita la El cu mulțumire de sine? Nu este spus deja în Vechiul Testament că toate faptele noastre bune sunt ca o haină mănjită?(Is. 64:6). Ce poate rezista înaintea lui Dumnezeu? Noi toți ne-am născut în păcat. Și dacă nu suntem atenți și nu veghem vechiul Adam se ține de noi nedezipit. Și cum am spus deja înainte, prin har suntem ceea ce suntem. De aceea noi lăudăm harul lui Dumnezeu.

Aici este scris mai departe: „*Oare acesta este postul plăcut Mie: să-și chinuiască omul sufletul o zi? Să-și plece capul ca un pipirig și să se culce pe sac și cenușă? Aceasta numești tu post și zi plăcută Domnului?*”(Is. 58:5).

Pământește, ar face impresie așa ceva. Voi știți că de-a lungul anilor am vizitat multe adunări libere, biserici și comunități, ca să știu ceea ce cred ei, învață și fac. Mișcarea penticostală are proroci și tot felul de lucruri. Dacă n-aș fi văzut cu ochii mei și n-aș fi fost în adunarea respectivă atunci nici n-aș putea-o crede. Acolo nimeni n-avea voie să intre în sală cu încălțăminte, toți trebuia să-și lase încălțăminte afară; trebuia să ia un sac și să intre în cenușa de la intrare. Nu-ți vine să crezi. Nu spun acest lucru pentru amuzament, ci v-o spun cu o durere sufletească profundă. Oamenii sunt de părerea că pot păși înaintea lui Dumnezeu în sac și cenușă și găsesc versetele biblice potrivite concepției lor pentru aceasta, spunând: „acolo a fost prorocul care s-a căit în sac și cenușă”, și sunt de părerea că și ei trebuie să facă același lucru.

Dar, bineînțeles, că ei n-au găsit și acest verset biblic unde prorocul spune: „*Oare acesta este postul plăcut Mie: să-și chinuiască*

omul sufletul o zi? Să-și plece capul ca un pipirig și să se culce pe sac și cenușă? Aceasta numești tu post și zi plăcută Domnului?”.

Numești tu zi plăcută Domnului când îți pleci capul ca un pipirig și te culci în sac și cenușă? Nu! De ce nu? Aceasta ar ilustra deznădejdea. Smerenia n-o dobândești atunci când îți pleci capul sau când îți înfășori picioarele într-un sac. Smerenia este în inimă. Iar Dumnezeu vrea să ne-o dăruiască ca noi să avem această smerenie divină.

În predica de pe munte Domnul nostru ne-a spus: „*Ci tu, când postești, unge-ți capul și spală-ți fața*”(Mat. 6:17). Aleluia! Cinste lui Dumnezeu!

Aceasta dovedește că noi credem ceea ce ne rugăm, credem că Dumnezeu este în stare să ne dea lucrul cerut. Iar aceasta o facem cu o inimă umilă. Dacă noi am găsi ascultare la Dumnezeu fiindcă ne-am culca pe sac și cenușă atunci am face-o cu toții. Dar nu aceasta este calea lui Dumnezeu cu noi. Calea lui Dumnezeu cu noi este calea credinței și ascultării: ca în toate lucrurile noi să ne lăsăm aduși în conformitate cu Dumnezeu și Cuvântul Său. Numești tu post și zi plăcută Domnului când îți pleci capul ca papura și te culci în sac și cenușă? Nu! Dumnezeu vrea să facă din noi oameni care în adâncul adâncului lor știu că sunt dependenți de harul lui Dumnezeu și că fiecare dar deplin și desăvârșit vine de la El. Dar totul se întâmplă pe calea credinței și a ascultării. Dacă noi nu umblăm pe calea lui Dumnezeu atunci putem posti, ne putem ruga, ne putem pleca capul și să ne culcăm în sac și cenușă căci Dumnezeu și așa nu va asculta.

Acum vine ceea ce este postul adevărat în ochii lui Dumnezeu: „*Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug*”(Is. 58:6). Comparați acest biblic cu Is. 61:1-2a: „*Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți* („să aduc mesajul bucuriei celor nenorociți” – lb. germ.): *El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului*”.

Aceasta este slujba care trebuie să continue astăzi prin Adunare. Oamenii care sunt legați și care personal nu se pot ajuta n-au nevoie de nicio judecată și de osândă. Ei au nevoie de un Cuvânt al puterii lui Dumnezeu în care este descoperită puterea lui Dumnezeu și lanțurile sunt rupte. Voi știți că atunci când Petru era întemnițat, el era legat de mâini cu două lanțuri; și dintr-o dată s-a întâmplat că un înger al Domnului a stat lângă el pe neașteptate, și o lumină a strălucit în temniță. Lanțurile i-au căzut jos de pe mâini și el a putut pleca liber din acea temniță (Fapte 12). Trebuie să vină ceva divin cu acea putere, ceva care este mai puternic decât ceea ce ne leagă, ne împiedică și ne înlănțuie.

Noi am spus deseori că sunt doar două puteri. Dar există doar o singură omnipotență/atotputernicie. Noi credem acest lucru din toată inima și din tot sufletul. Există doar un singur Dumnezeu atotputernic, iar Satan cu toată oștirea lui trebuie să se plece înaintea Lui, să se supună și să recunoască că el este biruit și că și-a pierdut dreptul său asupra copiilor lui Dumnezeu, că Domnul ne-a răscumpărat și că Îi aparținem și suntem proprietatea Lui.

Vă rog dați-vă seama. Dacă voi ați cumpăra un lucru și apoi fostul proprietar și-ar mai exercita în continuare dreptul lui asupra lucrului pe care voi l-ați cumpărat vă dați seama că n-ar fi corect și nici frumos așa ceva. Dar în clipa când Dumnezeu, în Hristos, ne-a răscumpărat, a plătit prețul scump și Sângele a fost vărsat, atunci Satan și-a pierdut dreptul asupra noastră.

Noi trebuie să spunem odată acest lucru prin credință, căci noi credem cu inima, iar cu gura trebuie să mărturisim ceea ce credem. Dacă noi credem cu inima și n-o mărturisim cu gura noastră atunci credința nu este lucrătoare. Pentru că mărturia credinței noastre este aceasta: „*Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor* („prin Cuvântul pe care și l-au luat ca mărturie a lor” – lb. germ.)”(Apoc. 12:11). Cuvântul Dumnezeului nostru trebuie să devină mărturia noastră.

Dacă noi tratăm vrăjmașul cu mare grijă și credem lucrurile/Cuvântul doar cu inima noastră și nu-l mărturisim cu gurile noastre atunci nu se va întâmpla nimic. Un om care dorește să trăiască

harul lui Dumnezeu trebuie să-și deschidă gura și să vorbească cu Dumnezeu. Un om care este legat poate crede timp de o sută de ani în inima lui: „Domnul mă va elibera”, atunci va și dura o sută de ani până când se va întâmpla, cu toate că el o crede. Dar în momentul în care noi mărturisim/pronunțăm ceea ce credem în inima noastră, și spunem: „Doamne, Tu m-ai răscumpărat, eu sunt liber. Lăudat să fie Numele Tău! Satan și-a pierdut tot dreptul asupra vieții mele. Doamne Dumnezeule, eu Îți aparțin Ție pentru că Tu m-ai răscumpărat”, atunci veți vedea că nu va mai fi nicio întrebare și biruința lui Dumnezeu va fi descoperită; iar noi vom fi uimiți și vom spune: „O, a fost atât de simplu!”

Așadar să nu ne mai ostenim. Eu știu cât de grea este o astfel de luptă, mai ales atunci când parcă nu se mai termină și când îndoiala și necazul interior este înăuntru.

Haideți să citim mai departe: *„Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug”* (Is. 58:6).

De ce, imediat după învierea Sa, Domnul i-a spus lui Petru și ucenicilor care erau de față: *„Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi”* (Ioan 20:21)? Aici este un verset neînțeles de mulți: *„Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute”* (vers. 23). Pentru aceasta nu este vorba de o formalitate. Aici este vorba de propovăduirea lucrării de răscumpărare a lui Isus Hristos. Apoi, mângâiat, poți spune oamenilor: fiecăruia care crede îi sunt iertate păcatele, fiecare care crede poate pleca liber. *„...dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug”*.

Dragă soră, drag frate, poate tu ești legat și poate că mâinile tale sunt legate astfel că tu nu te poți dezlega singur. Voi știți că în mare parte este așa. Dacă este așa, atunci noi suntem aici ca adunare și dorim să ne rugăm unii pentru alții. Dacă este cineva aici și spune: „Eu nu mă pot dezlega singur pentru că sunt legat”. Inimă scumpă, strigă din adâncul sufletului tău și cheamă-L pe Dumnezeu. Iar El care este aproape va face lucrarea Lui în tine, iar tu vei fi uimit de felul în care se va întâmpla.

Mai departe este scris: „*Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului te va însoți* („vindecarea ta va propăși repede, dreptatea ta va merge înaintea ta, și slava Domnului va fi o gardă în urma ta” – lb. germ.)”(Is. 58:8). Acesta este un Cuvânt minunat: „*Atunci lumina ta va răsări ca zorile dimineții...*”. Ce este scris în Is. 60:1? „*Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine*”. Ce lumină este aceasta? „Căci lumina ta a venit”. Ioan ne descrie foarte clar acest lucru: „*Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o*”(Ioan 1:5). Isus Hristos este Lumina lumii, dar apoi noi să fim luminați.

De asemenea, în predica de pe munte Domnul spune: „*Voi sunteți lumina lumii. Voi sunteți sarea pământului*”(Mat. 5:14, 13). Nu observăm noi cum Domnul, pe noi ca popor al Lui, ne-a inclus împreună în lucrarea Lui, astfel că nu suntem spectatori, ci suntem părtași lucrării Lui, niște oameni pe care El îi poate folosi în ceea ce El dorește să facă.

Mai departe este scris: „*Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: «Iată-Mă!»*”(Is. 58:9).

Inimă scumpă, dacă toți am trăi-o în realitate, cu fapta, ca să pășim pe calea lui Dumnezeu, prin călăuzirea Duhului Sfânt, ca plăcerea lui Dumnezeu să se odihnească asupra noastră și noi să fim siguri că El ne ascultă! Așa cum este scris aici: „*Atunci când tu vei chema Domnul îți va răspunde*”. Nu așteptăm cu toții aceasta? Nu așteptăm cu toții un răspuns din partea lui Dumnezeu? Noi toți așteptăm acest lucru. Iar aici ne este indicată calea: „*Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: «Iată-Mă!»*”. Iar acum vine condiția ca Domnul să ne poată răspunde: „*Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și vorbele de ocară* („Dacă vei îndepărta din mijlocul tău arătarea disprețuitoare cu degetul și vorbirea înșelătoare” – lb. germ.)” .

Câți sunt de părerea că ei pot disprețui? Câți arată cu degetul înspre alții? Atunci toate rugăciunile nu ajută la nimic. Atunci se împlinește ce zice Domnul în Mar. 7:7: „*Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești*”. Aici este scris

„degeaba”, „în zadar”: în zadar te-ai rugat, în zadar ai predicat, în zadar te-ai dus la adunare, în zadar, în zadar. Iar la sfârșitul acestui degeaba este dispariția plăcută.

Aici ne este spus clar cum trebuie să se întâmple: „dacă vei îndepărta din mijlocul tău robia”. O, câți sunt robiți spiritual cărora li se spune: „Dacă nu primești această învățătură atunci nu vei avea parte de...”! Ca și cum un om ar avea dreptul și autoritatea să tăgăduiască fericirea celuilalt sau unul ar fi responsabil pentru a-l fericii pe celălalt. Mântuirea vine de la Domnul Dumnezeu nostru și este descătușată și independentă de toți oamenii. Păcat de fiecare om care se lasă stăpânit și robit duhovnicește. Dar oamenii vor să aibă așa ceva, fiindcă nu pot suporta libertatea duhovnicească și mereu trebuie să vină porunci. N-am auzit și noi acest lucru? Dumnezeu a pregătit totul pentru poporul Israel, le-a dăruit făgăduințe. Dar dintr-o dată ei au vrut să facă ceva personal, și Dumnezeu le-a dat să facă atâtea încât nici nu mai erau în stare să le facă pe toate.

Cu Avraam, Isaac și Iacov Dumnezeu a mers o cale atât de frumoasă! Acolo nu era „tu trebuie...!”, „tu trebuie...!”, ci acolo era părtașie cu Dumnezeu, erau făgăduințe și tot ce aparținea de acestea.

Dacă privim în Adunarea nou testamentară îndeosebi din acest timp, poți vedea robia duhovnicească, dependența de interpretările și tălmăcirile proprii și pe deasupra arătarea disprețuitoare cu degetul înspre alții. Eu refuz orice legătură/robie care vine de la oameni sau din partea celalaltă, când oamenii sunt doar folosiți. Până la sfârșit eu doresc să am această legătură reală cu Dumnezeu, iar aceasta va fi întotdeauna conform Cuvântului Său. Aleluia! Cinste lui Dumnezeu! De fiecare dată legătura divină este prin Duhul și Cuvântul lui Dumnezeu. Tot restul sunt interpretări și tălmăcirii care sunt dovedite a fi greșite. Și să nu înțelegi așa ceva.

Voi știți, după ce au trecut toate aceste date fixate, au născocit/au scos mereu alte lucruri. Și noua hotărâre indică înspre faptul că oamenii sunt bolnavi duhovnicește, nu se pot ajuta singuri. Căci încă este scris: „Nimeni nu cunoaște ziua și ceasul”. Fiindcă Dumnezeu Și-a rezervat acest lucru pentru propria Sa putere desăvârșită. Iar Domnul nostru a spus-o: „*Despre ziua aceea și despre*

ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl”(Mat. 24:36). Atunci cine îndrăznește să vină și să spună: „Dumnezeu ne-a descoperit-o nouă.”? Dar dacă răsună cuvântul „descoperire” atunci pentru ei este un lucru captivant. Dar că pe undeva acest lucru poate conține și o cursă atunci acest lucru îl bănuiesc extrem de puțini.

Aici este scris: *„Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și vorbele de ocară, dacă vei da mâncarea ta celui flămând... („Dacă vei îndepărta robia din mijlocul tău, arătarea disprețuitoare cu degetul și vorbirea înșelătoare, când frângi pâinea ta cu cel flămând” – lb. germ.)”(Is. 58:9-10).*

Înțelegeți despre ce este vorba? *„Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel (mai întâi)”*(Mat. 7:12). Așadar noi să oferim celor flămânzi lucrurile după care tânjim noi personal.

„...dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare!”(Is. 58:10).

Aceasta este o rețetă completă, cum ajungem noi la o viață trăită cu Dumnezeu, în conformitate cu El și Cuvântul Său. Aici ne sunt enumerate toate amănuntele: să hrănim sufletele flămânde cu lucrurile după care noi personal tânjim. O, acesta este un gând foarte important. Numai ceea tu dorești să mănânci, iar acesta trebuie să fie Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că așa este scris: *„Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”*(Mat. 4:4). Așadar ceea ce vrem noi să mâncăm nu este nimic altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu.

Apoi vine întrebarea: avem noi voie să oferim altora ceva ce nu este Cuvântul lui Dumnezeu? Noi să dăm mai departe altora doar ceea ce noi întrebuițăm pentru saturarea sufletului nostru, iar noi credem că este Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci cum putem da celorlalți altceva? Dacă vei sătura un suflet deznădăjduit atunci lumina ta va străluci în întuneric și întunericul tău va fi ca miezul zilei.

Da, poate unele lucruri nu sunt atât de clare precum am vrea noi să le vedem sau să le avem. Dar și aici este indicată calea. Dumnezeul

nostru nu ne-a lăsat în neclaritate cu niciun lucru. Ci, dimpotrivă, aici este scris deja totul, iar Duhul lui Dumnezeu ne călăuzește în tot adevărul.

În vers. 11 este scris: „*Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și va da din nou putere mădularilor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă* („nu înșeală” – lb. germ.)”. Aleluia! Cinste lui Dumnezeu!

Ce spune Domnul nostru în Ioan 7 începând de la vers. 36? Din inimile voastre vor țâșni și vor curge râuri de apă vie (vers. 38). Iar noi să fim asemenea unei grădini bine udate. O, ce frumoasă este o grădină bine udată, și ce mare este diferența dintre o grădină bine udată, unde totul înverzește și înflorește, și o grădină în care a lovit seceta, unde capetele sunt plecate și totul este ofilit și uscat! Aceasta aparține de restituire, că Domnul va face să țâșnească un izvor din Sion. De ce în Vechiul Testament este dat exemplul cu izvorul care țâșnește din Templu și un râu ale cărui ape curg afară? Apa nu curge în Templu, ci iese afară din Templu (Ezech. 47). Aleluia! Cinste Dumnezeului nostru!

Domnul are în gând lucruri mari cu poporul Său, dar noi trebuie să ne pregătim pentru acest lucru și să avem o inimă binevoitoare, un duh binevoitor și să spunem: „Doamne Dumnezeule, îndură-Te de noi. Schimbă-ne, transformă-ne, dăruiește-ne o inimă nouă, spre slava și cinstea Numelui Tău!”.

Is. 58:11: „*Domnul te va călăuzi neîncetat...*”. Vrem noi acest lucru: ca Domnul să ne călăuzească mereu? Partea a doua: „...*îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă* („locuri secetoase” – lb. germ.)”.

Câți oameni trăiesc risipiți în diferite locuri și n-au posibilitatea să aibă părtașie, și totuși ei nu vor flămânzi; sufletul lor se hrănește cu mâncarea Dumnezeului nostru. Ei au parte de Cuvântul Domnului, sufletul lor se hrănește cu acesta.

Mai departe este scris: „...*lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și va da din nou*

putere mădularilor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă”.

Acum am citit din Biblie. Aleluia! Slavă Domnului! Putem crede acest lucru? Ne putem lăsa noi sfințiți în acest Adevăr? Putem noi spune un «Da» fiecărui Cuvânt care a fost citit? Pentru că numai prin acordul nostru din toată inima Dumnezeu Își poate împlini în noi Cuvântul pe care l-am auzit. Dacă avem și cea mai mică împotrivire atunci nu vom putea propăși cu Dumnezeul nostru. Noi trebuie să spunem un «Da» fiecărui Cuvânt al lui Dumnezeu; chiar dacă ne lovește ca un ciocan noi trebuie să-i spunem un «Da» în inimile noastre și să-I spunem: „Doamne, Tu ai dreptate în tot ce spui. De partea noastră este eșecul, vina, rușinea. Noi am făcut ce este nedrept. Tu ai dreptate în toate. Noi venim la Tine și stăm la dispoziția Ta”. El îți va întări mădularele, trupește și duhovnicește. Nouă ne-ar prinde bine dacă și trupește am fi puțin întăriți, dar bineînțeles, mai ales duhovnicește. Noi dorim ca toate mădularele Trupului Domnului să fie bine udate, ca un izvor de apă al lui Dumnezeu. Așa cum este scris, că Domnul va face să țâșnească un izvor de apă. Noi deseori am cântat cântarea, un pârau se revarsă ca un fluviu puternic.

„...vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă” („nu înșeală” – lb. germ.). Noi să fim asemenea unui izvor ale cărui ape nu înșeală și nu seacă. Nu te duci doar undeva ca să iei apă. Domnul nostru a spus-o așa în Ioan 4:14: „Apa, pe care ți-o voi da Eu, se va preface în tine într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică”. Domnul nostru mai spune: „Cine crede în Mine cum spune Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie”(Ioan 7:38).

Dragilor, încet, încet trebuie să începem să credem. Dacă n-o facem, atunci Dumnezeu nu va putea înainta cu noi. Noi să spunem acest lucru: „Da, Doamne, așa este”, o primim și spunem: „Tu ne-ai învățat și ne-ai indicat calea. Te rog fă-ne voitori și pregătiți să pășim pe această cale”.

Iar acum vine: „*Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou temeliile străbune, vei fi numit «Dregător de spărturi», «Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit.»*”(Is. 58:12).

Acest lucru aparține de tema restituirii. Când toate lucrurile spuse mai înainte se împlinesc, atunci vechile ruine vor fi reconstruite. Așa cum poporul Israel s-a întors din robia babiloniană și au reconstruit Templul și Domnul S-a putut proslăvi tot așa și Adunarea nou testamentară, se întoarce și iese afară din toată robia babiloniană și este rezidită ca Templu al lui Dumnezeu, ca să fie o casă duhovnicească pentru a-I aduce Domnului jertfe duhovnicești. Toate temeliile generațiilor străbune sunt reasezate. „...vei fi numit *«Dregător de spărturi»*, *«Cel ce dregre drumurile și face țara cu puțință de locuit»*”.

Fie ca Dumnezeu să ne dăruiască har și să ne ajute, după Cuvântul Scripturii: „Ajută-mă Tu, și voi fi ajutat; *vindecă-mă, Tu, Doamne, și voi fi vindecat;*”(Ier. 17:14). Dumnezeuul nostru este un Dumnezeu minunat. Lucrul frumos este că Cuvântul Lui este adevărat. Aleluia! Cel mai frumos la acest Cuvânt este faptul că este adevărat, că îl credem. „Dacă Cuvântul Tău nimic n-ar prețui, Credința mea pe ce s-ar odihni? Nu-mi pasă de lumi, o mie, Cuvântul Tău de-l împlinesc, mă-nvie”(N.L. Conte de Zinzendorf). „*Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul*”(Ioan 17:17).

Dragilor, ne-a putut vorbi Dumnezeu, astăzi, în mod poruncitor? Suntem noi pregătiți, în duh de rugăciune, să trecem prin acest capitol din Is. 58, și fiecare pentru el și să spună: „Doamne, dăruiește-mi înțelegerea. Te rog luminează-mă! Permite-mi să știu ce trebuie să fac, Te rog arată-mi starea mea! Ș.a.m.d...”. Și atunci veți vedea că Dumnezeu va da izbândă celor sinceri și îi va sprijini. Iar brațul Lui va fi ridicat. Dreapta Domnului n-a dăruit doar biruința, ci o va da și mai departe. În final Dumnezeu va încorona maiestuos lucrarea Sa de răscumpărare într-un mod vrednic de El. Lăudat și cinstit să fie Dumnezeuul nostru și în această zi. Amin.

Haideți să ne ridicăm și să ne rugăm cu toții împreună. O, Dumnezeule, o, Dumnezeule! Credinciosule Domn, împreună venim înaintea Feței Tale sfinte și Îți mulțumim pentru scumpul și sfântul Tău Cuvânt. Iubite Domn, noi vedem toate lipsurile și greșelile noastre. Noi Te vedem pe Tine ca Cel credincios și adevărat. „Dacă suntem necredincioși, totuși Tu rămâi credincios”(2Tim. 2:13). Iubite Domn, sfârșitul tuturor lucrurilor a venit deja. Dragostea în cei mai mulți se va

răci, dar Tu ai o Adunare care este zidită din nou pe temelia apostolilor și prorocilor, o Adunare din care tu faci să țâșnească un izvor de apă vie, o Adunare asemenea unei grădini bine udate care înflorește în prezența Ta sfântă.

Iubite Domn, învață-ne să ne rugăm cum Ți este plăcut Ție, învață-ne să postim cum Ți este plăcut Ție, învață-ne toate lucrurile. Credinciosule Domn, învață-ne să pășim pe calea pe care Tu dorești să mergi cu noi. Iubite Domn, din adâncul inimii mele Ți dedic viața mea și Ți spun: eu sunt pregătit pentru a merge pe calea Ta. Credinciosule Dumnezeu, fă-mă ascultător, călăuzește toate lucrurile după voia Ta. Fie ca puterea Ta să fie descoperită în mijlocul poporului Tău, și oricare ar fi necazul cei legați să fie eliberați. Credinciosule Domn, în aceste clipe Ți spunem: Doamne, Tu m-ai răscumpărat, Tu m-ai eliberat. Eu primesc aceasta prin credință. Satan este izgonit și pleacă de la toți cei ce sunt proprietatea Domnului.

Dumnezeule, împreună Te rugăm, prin credința în Domnul nostru Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu care a suferit și a fost răstignit, care a fost îngropat, a coborât în iad, ca să biruiască totul, moartea, iadul și pe Satan, și a treia zi a înviat. Fie ca biruința divină să fie descoperită pe deplin în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Doamne, adu-ne în conformitate deplină cu Tine și cu Cuvântul Tău, și leagă-ne, în dragostea Ta divină, unii cu alții.

Fie ca nimeni să nu mai arate cu degetul. Doamne, taie împrejur limba noastră, curăță-ne inimile și dă-ne o gândire ca a Ta, fă din noi niște oameni împăciuitori. Credinciosule Dumnezeu din cer, noi toți avem lipsuri, dar suntem aici ca să luăm din plinătatea Ta har după har, iertare și mântuire deplină.

Doamne, în Numele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, îi pretind pe toți aceia pe care Fiul i-a eliberat ca ei să fie cu adevărat liberi. Aleluia! Cinste și laudă Ție. Duhul Domnului care a inspirat Cuvântul este aici ca să confirme Cuvântul în aceia care l-au primit prin credință și să facă din acest Cuvânt o realitate divină. Doamne, Te laudăm și Ți mulțumim, ne închinăm înaintea Feței Tale sfinte. Aleluia! Ți aducem laudă și cinste. Noi credem. Noi toți care credem spunem: Doamne, Tu ai isprăvit acest lucru, Tu ai făcut toate acestea, s-a

întâmplat. Eu sunt răscumpărat, eu sunt liber, eu am primit iertare. Doamne, eu Îți aparțin Ție pentru timp și veșnicie.

Iubite Domn, lasă-mă pe mine și pe noi toți să avem parte de ceea ce Tu faci în aceste zile. Doamne, fie ca Cuvântul Tău să fie preamărit și confirmat. Același lucru să se întâmple și cu Numele Tău. Numele Tău să fie proslăvit și preamărit, prin faptul că Tu Îți confirmi Cuvântul Tău și poporul Tău ajunge în posesia tuturor lucrurilor pe care Tu le-ai făgăduit. Îți mulțumesc că credința vine în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu propovăduit, iar propovăduirea vine din Cuvântul lui Dumnezeu. Îți mulțumesc că Cuvântul Tău pe care l-am cercetat astăzi nu se va întoarce înapoi gol la Tine, ci va împlini în noi toți scopul pe care Tu l-ai trimis. Îți mulțumim pentru aceasta, Te lăudăm și cinstim Numele Tău. Împreună lăudăm puterea Sângelui Tău, puterea Cuvântului și a Duhului Tău. Fă în noi și prin noi tot ceea ce Tu Ți-ai pus în gând să faci. Binecuvântează tot poporul care Ți se închină, binecuvântează-i pe toți frații, pe toate surorile, fie că sunt aici sau trăiesc undeva risipiți.

Doamne, Îți mulțumim că Tu îi cunoști pe ai Tăi, și ne vei călăuzi pe toți până când vom vedea ce am crezut. Încă o dată Îți mulțumim frumos din inimă pentru vorbirea Ta din acest serviciu divin. Lăudat să fie Numele Tău. Aleluia! Amin.